

Arrest

**nr. 122 503 van 14 april 2014
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 augustus 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 augustus 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 augustus 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 januari 2014.

1.3. Op 4 februari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart, en net zoals uw ouders, de Jordaanse nationaliteit te bezitten en van Palestijnse afkomst te zijn. U bent geboren op 14 februari 1976 in Kuwait en u hebt er gewoond tot de Eerste Golfoorlog in 1991. U verbleef er op basis van de werkvergunning van uw vader die in de haven van Kuwait werkte. Daarna bent u met uw familie naar de Jordaanse stad Amman gegaan en u hebt er gewoond tot 2013. U bent geregistreerd bij UNRWA (United Nations Relief and Works Agency) in Jordanië.

Nadat u uw middelbaar diploma in Amman hebt behaald, hebt u drie jaar gewerkt als arbeider. Daarna was u werkloos en hebt u uw rijbewijs voor bus- en vrachtwagenchauffeur behaald. U hebt nadien een tijdje als taxichauffeur gewerkt. In 2005 begon u te werken als zelfstandig vrachtwagenchauffeur en vervoerde u containers in binnen- en buitenland. In 2001 bent u getrouwd met H.(...) S.(...) en jullie hebben drie kinderen: Z.(...), A.(...) en S.(...). Op 17 februari 2011 bent u officieel gescheiden. Z.(...) verblijft bij uw ex-vrouw die intussen hertrouwd is en A.(...) en S.(...) wonen bij uw ouders in Amman.

In augustus 2010 werd u één dag vastgehouden door de Dienst Openbare Veiligheid in Amman. U werd opgepakt omdat u geld verschuldigd was aan uw vader. Na het betalen van het verschuldigde bedrag werd u de volgende dag vrijgelaten. Op 14 mei 2011 werd u gedurende zes dagen vastgehouden omdat u opnieuw geld verschuldigd was aan uw vader en wederom werd u na de betaling van de som vrijgelaten.

Op 14 januari 2011 begon u deel te nemen aan antiregeringsdemonstraties in Amman. De betogingen waren gericht tegen de toenmalige premier Samir Rifa'i en de betogers eisten hervormingen. Op 1 februari duidde de koning een nieuwe premier aan maar omdat de corruptie nog steeds heerste en de prijzen duurder werden, werd in maart opnieuw betoogd en nam u wederom deel. In totaal werd u vijf keer opgepakt tijdens betogingen. Drie keer werd u ter plaatse weer vrijgelaten en twee keer werd u meegenomen naar het politiekantoor van Jabal al-Husseïn, namelijk op 24 maart 2011 en op 14 november 2011. Op 24 maart werd u in het politiekantoor met de andere demonstranten aangeraden om niet meer te betogen om het land niet kapot te maken en daarna mocht u beschikken. Op 14 november 2011 bent u in het politiekantoor moeten blijven en werd u hard geslagen. U werd vrijgelaten nadat uw vader was gekomen en een document had ondertekend dat u niet meer zou deelnemen aan demonstraties. Uw ouders verboden u om nog langer deel te nemen aan demonstraties, maar u ging toch door. Ondertussen was u begin 2012 sympathisant geworden van al-Hizb al-Urduni al-Jadid, een partij die op het internet actief is om corruptiepraktijken van de regering aan te klagen. Op 18 oktober 2012 nam u opnieuw deel aan een betoging tegen de stijgende brandstofprijzen. U droeg een spandoek waarop 'de val van de regering' geschreven stond. De ordetroepen traden hard op tegen jullie en u werd onder andere geschopt in uw buik. Men liet u daarna op straat liggen.

Op een dag ging u met uw vrachtwagen vol goederen naar Irak. In het grensgebied werd u tegengehouden en werd u verboden de grens over te steken. U diende zich eerst aan te melden bij de 'mukhabarat' in Amman. U liet uw vrachtwagen aan de grens achter en keerde terug naar Amman. De officier in Amman besloot u na twee dagen te woord te staan en stelde u vragen over de betoging waarin u had meegelopen met een spandoek. Nadat hij u een vraag had gesteld over 'de revolutionaire vleugels' en u daarop bent beginnen lachen omdat u daar nog nooit over had gehoord, begon hij u hardhandig te slaan. U mocht daarna beschikken en kreeg de toelating om naar Irak te gaan. Sindsdien werd u vele malen met uw vrachtwagen aan de grens tegengehouden en moest u altijd naar de 'mukhabarat' gaan en zo verloor u kostbare tijd.

Eind juli 2013 werd u op straat tegengehouden door een politieagent. Na het controleren van uw identiteitskaart bleek dat u werd gezocht door de 'mukhabarat'. De politieagent nam uw identiteitskaart in beslag en u kreeg een uitnodiging om zich op 10 augustus 2013 aan te melden bij de 'mukhabarat'. U hebt dit echter niet gedaan en op 10 augustus hebt u op legale wijze de boot genomen van Aqaba naar al-Nuwayba in Egypte. Daarna bent u van Caïro naar al-Salloum gegaan en bent u de grens overgestoken naar Libië. Vanuit Tripoli bent u per schip naar Europa gekomen. Op 20 augustus 2013 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Na uw aankomst in België hebt u vernomen van een vriend van uw broer dat u door de 'mukhabarat' wordt beschuldigd van vier smokkelzaken. Voorts vernam u dat de 'mukhabarat' begin december 2013 twee keer bij uw ouders zijn langsgelopen voor een huiszoeking. Tot slot geeft u aan als Jordaanse staatsburger van Palestijnse origine te worden gediscrimineerd in vergelijking met 'oorspronkelijke Jordaniërs'.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een echtscheidingsakte, een kopie van de eerste pagina uit het paspoort van uw broer, een brief van uw broer, een UNRWA-registratiekaart, medische rapporten, foto's en een enveloppe met rapporten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor vervolging door de Jordaanse autoriteiten. U verklaart dat u sinds januari 2011 hebt deelgenomen aan verschillende anti-regeringsbetogingen in Amman. Tijdens uw deelname verklaart u vijf keer te zijn opgepakt, drie keer werd u ter plaatse weer vrijgelaten en twee keer werd u meegenomen naar het politiekantoor. U stelt dat u in het politiekantoor werd geslagen en mocht beschikken nadat u had verklaard niet meer deel te nemen aan betogingen. De laatste keer dat u werd meegenomen naar het politiebureau dateert van 14 november 2011 en toen werd u vrijgelaten nadat uw vader een document had ondertekend waarin hij had verklaard dat u niet meer zou deelnemen aan manifestaties. Dat u ondanks deze arrestaties met geweld nog het risico neemt om deel te nemen aan verdere demonstraties doet afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees, te meer u daardoor ook uw vader in de problemen zou kunnen brengen daar hij voor u getekend had. Mocht u werkelijk een effectieve vrees voor de autoriteiten koesteren, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat u het risico niet zou nemen om alsnog te participeren aan betogingen (CGVS, pp. 7, 9-10).

Voorts dient vastgesteld dat u na uw vrijlating op 14 november 2011 een jaar lang geen problemen meer hebt gekend met de autoriteiten in verband met uw politiek activisme tot u op een dag naar Irak moest gaan met uw vrachtwagen en u in de grensstreek werd tegengehouden. U verklaart dat u voordien op 18 november 2012 hard in elkaar was geslagen door de autoriteiten omdat u die dag met een spandoek met het opschrift 'val van de regering' in een betoging had meegelopen. Omwille van deze gebeurtenissen werd u sindsdien in ongeveer tachtig à negentig procent van de gevallen dat u terugkeerde uit het buitenland lastiggevallen en tegenhouden met uw vrachtwagen aan de grens. Uw paspoort werd iedere keer in beslag genomen en u moest het dan telkens een paar dagen later gaan afhalen bij de 'mukhabarat'. Er dient echter opgemerkt dat u ondanks deze gebeurtenissen nog tot mei 2013 als vrachtwagenchauffeur hebt gewerkt en dit doet afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden feiten en de vrees die u koestert. Mochten de door u aangehaalde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat uw fundamentele mensenrechten werden aangetast waardoor uw leven ondraaglijk werd, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat u de nodige stappen zou hebben ondernomen om zich aan deze situaties te onttrekken. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u bent gestopt met uw werk als vrachtwagenchauffeur omdat het niet genoeg opbracht en omdat het bedrag dat u moest lenen om herstellingen uit te voeren zodanig opliep dat u het niet meer kon betalen en doen deze verklaringen verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees (CGVS, pp. 7, 10-12).

U verklaart Jordanië uiteindelijk te zijn ontvlucht nadat u eind juli 2013 werd tegengehouden door een politieagent en hij u een convocatiebrief had gegeven om zich op 10 augustus aan te melden bij de 'mukhabarat'. Omdat u schrik had om zich aan te dienen bij de 'mukhabarat' bent u op 10 augustus vanuit het Jordaanse Aqaba met de boot naar Egypte gegaan. Vooreerst doet het feit dat u legaal Jordanië hebt verlaten fundamenteel afbreuk aan de door u voorgehouden vrees. Mocht u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u niet zo onvoorzichtig zou zijn om gebruik te maken van uw eigen paspoort om uw land uit te reizen. U vergoelijkt uw houding door te stellen dat u zich, vooraleer u bent uitgereisd, hebt geïnformeerd of uw naam niet geseind stond. U stelt immers dat de gerechtelijke politie een algemeen nummer heeft waar u naartoe kan bellen om te controleren of men al dan niet geseind staat. U stelt dat u naar dit nummer hebt gebeld en dat u werd gezegd dat u niet werd gezocht. Bij deze door u geschilderde gang van zaken kunnen echter de nodige bedenkingen worden gemaakt. Het is immers niet aannemelijk dat de autoriteiten, mochten ze iemand opsporen, die persoon te kennen zouden geven dat zijn naam geseind staat, aangezien het voor hen dan moeilijker wordt om die persoon op te sporen (CGVS, pp. 8, 11-12).

Evenmin is het aannemelijk dat de autoriteiten u de toestemming zouden hebben gegeven om uw land te verlaten op de dag dat u normaal voor de 'mukhabarat' diende te verschijnen. U stelt dat uw naam pas aan de grenzen verspreid wordt als u zich op de bewuste dag van oproeping niet zou hebben aangemeld. Omdat u die dag 's morgens vroeg bent vertrokken, stond uw naam nog niet geseind, zo verklaart u. Ook deze door u geschilderde gang van zaken is weinig aannemelijk. Dat u die dag legaal het land hebt verlaten, wijst erop dat u niet in de specifiek negatieve aandacht van de Jordaanse autoriteiten stond. Dat de autoriteiten daarna pas begin december 2013 voor het eerst bij uw ouders zijn langsgelopen om een huiszoeking te doen nadat u zich op 10 augustus 2013 niet had aangeboden, onderstreept deze appreciatie. Mochten de autoriteiten u daadwerkelijk viseren, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat ze geen vier maanden zouden wachten vooraleer bij uw ouders langs te gaan om zich naar u te informeren (CGVS, p. 12).

Wat uw verklaringen betreft als Jordaniër van Palestijnse origine gediscrimineerd te worden ten aanzien van 'originele Jordaniërs' dient het volgende opgemerkt. Zo stelt u dat jullie profiteurs worden genoemd dat u bijvoorbeeld voor eenzelfde misdrijf hoger wordt beboet dan een 'originele Jordaniër'. Doordat u overal werd gevraagd van waar u afkomstig bent en bijgevolg anders behandeld wordt, kon u

de lening voor uw vrachtwagen niet meer afbetalen en kon u zichzelf niet onderhouden. Deze door u aangehaalde feiten zijn echter onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS, pp. 9 & 13), te meer uit uw verklaringen blijkt dat u een diploma hebt behaald, een opleiding hebt gevolgd, als zelfstandige aan de slag kon en u bovendien kon rekenen op steun van UNRWA (CGVS, p. 4).

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u niet kan overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kunnen u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De echtscheidingsakte, uw UNRWA-registratiekaart en de kopie van de eerste pagina uit het paspoort van uw broer hebben betrekking op uw burgerlijke stand, uw registratie bij UNRWA en de identiteit van uw broer en dit zijn gegevens die hier niet worden betwist. De brief die door uw broer werd geschreven en waarin hij uw problemen met de 'mukhabarat' weergeeft, is niet van die aard om bovenstaande appreciatie om te buigen, daar deze brief ter uwer behoefte werd opgemaakt en bijgevolg geen objectieve bewijswaarde heeft. Wat de medische rapporten en de foto's betreft waarmee u wilt aantonen dat de politie u lichamelijke letsels heeft toegebracht, dient opgemerkt dat deze documenten louter een indicatie zijn van letsels die u hebt opgelopen, niets meer en niets minder. Deze documenten kunnen immers geen uitsluitel geven over de oorzaak van uw lichamelijke kwetsuren. De enveloppe met rapporten over de levensomstandigheden voor Palestijnen in Jordanië zijn rapporten over de algemene situatie in het land en zijn geen aanwijzing voor het feit dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Bijgevolg zijn deze artikelen niet in staat om bovenstaande appreciatie om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, benadrukt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch uit zijn afkomst uit Jordanië, noch aan zijn Palestijnse origine. Verzoeker voert aan dat hij omwille van zijn Palestijnse origine dagdagelijks discriminatie ondergaat. Schendingen van mensenrechten vormen geen uitzonderingen, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat de Jordaanse overheid niets doet om dergelijke schendingen te verhinderen, ze draagt er zelfs toe bij. Verzoeker terugsturen naar zijn land van herkomst zal dan ook leiden tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "World Directory of Minorities and Indigenous Peoples – Jordan: Palestinians" van Minority Rights Group International van 2008, het artikel "Anti-Palestinian Discrimination in Jordan. Now It's Official." van Gatestone Institute van 6 augustus 2012, het artikel "A Palestinian spring for Jordan?" van The Jerusalem Post van 12 februari 2012, het artikel "Jordan: Palestinian Dissident Indicted for Criticizing King" van Israel National News van 31 december 2013, het artikel "Jordanië ontnemt Palestijnen nationaliteit" uit het Belang van Limburg van 3 februari 2010, het artikel "Palestinian Refugees stuck between naturalization and right of return" A. Glioti van 11 maart 2013, het document "Protection of Palestinian Refugees in States Signatories to the 1951 Refugee Convention and the 1954 Stateless Convention" van E. Sondergaard en een uittreksel uit het document "Note on UNHCR's Interpretation of

Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” van UNHCR van mei 2013.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker ter zitting een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een outprint van verzoekers facebookpagina waarop hij wordt bedreigd.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging door de Jordaanse autoriteiten daar (i) het gegeven dat hij ondanks vijf arrestaties met geweld nog het risico neemt om deel te nemen aan verdere demonstraties afbreuk doet aan de ernst van de door hem voorgehouden vrees, te meer hij daardoor ook zijn vader in de problemen zou kunnen brengen daar hij voor hem getekend had, (ii) hij na zijn vrijlating op 14 november 2011 een jaar lang geen problemen meer heeft gekend met de autoriteiten in verband met zijn politiek activisme tot hij op een dag naar Irak moest gaan met zijn vrachtwagen en hij in de grensstreek werd tegengehouden en het feit dat verzoeker, ondanks het feit dat hij sinds de gebeurtenissen van 18 november 2012 in ongeveer tachtig à negentig procent van de gevallen dat hij terugkeerde uit het buitenland lastiggevallen en tegengehouden werd met zijn vrachtwagen aan de grens nog tot mei 2013 als vrachtwagenchauffeur heeft gewerkt, verder afbreuk doet aan de ernst van de door hem voorgehouden feiten en de vrees die hij koestert, (iii) het feit dat hij legaal Jordanië heeft verlaten fundamenteel afbreuk doet aan de door hem voorgehouden vrees en de nodige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de door verzoeker geschilderde gang van zaken, waarbij hij beweert dat hij vooraleer hij is uitgereisd een nummer van de gerechtelijke politie heeft gebeld om zich te informeren of zijn naam niet geseind stond, vermits het niet aannemelijk is dat de autoriteiten, mochten ze iemand opsporen, die persoon te kennen zouden geven dat zijn naam geseind staat aangezien het voor hen dan moeilijker wordt om die persoon op te sporen, (iv) het feit dat de autoriteiten pas begin december 2013 voor het eerst bij verzoekers ouders zijn langsgekomen om een huiszoeking te doen nadat hij zich op 10 augustus 2013 niet had aangeboden erop wijst dat hij niet in de specifiek negatieve aandacht van de Jordaanse autoriteiten stond aangezien er logischerwijze van kan worden uitgegaan dat ze geen vier maanden zouden wachten vooraleer bij zijn ouders langs te gaan om zich naar hem te informeren mochten de autoriteiten hem daadwerkelijk viseren, (v) hij verklaart als Jordaniër van Palestijnse origine gediscrimineerd te worden ten aanzien van ‘originele Jordaniërs’ doch de door hem aangehaalde feiten onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en (vi) de door hem neergelegde documenten niet van die aard zijn om bovenstaande vaststellingen te wijzigen, zoals wordt toegelicht.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees ‘gegrond’ moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Met betrekking tot zijn deelname aan manifestaties wenst verzoeker vooreerst op te merken dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, hij niet op 14 november 2011 voor de laatste keer werd gearresteerd maar wel op 18 november 2012, zoals blijkt uit de weergegeven verklaringen in zijn gehoorverslag. Voorts meent verzoeker dat het niet verwonderlijk te noemen is dat hij bleef deelnemen aan manifestaties. Hij is een activist en deinst niet terug voor een arrestatie met geweld. Het document dat door zijn vader ondertekend werd, was gewoon formeel en had voor verzoeker niet echt enige betekenis. Bovendien had verzoeker geen keuze. Hij heeft verder deelgenomen aan demonstraties omdat het niet zo verder kon, gelet op de financiële toestand van Jordanië en de corruptie in dit land. Verzoeker verwijst te dezen opnieuw naar zijn verklaringen zoals hij

deze heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook naar zijn facebookpagina, waarop volgens verzoeker ook duidelijk blijkt dat Jordanië een uiterst corrupt land is, waar de regering geen rekening houdt met zijn bevolking.

Verzoeker overtuigt allerminst. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt inderdaad dat verzoeker tijdens zijn gehoor heeft gesteld dat hij tijdens de manifestatie van 18 november 2012 werd gearresteerd. Echter, wanneer door de protection officer werd gevraagd naar de duur van deze detentie, blijkt dat verzoeker niet werd meegenomen en niet in detentie werd gezet: *“Sindsdien heb ik mij rustig gehouden, ik heb niet meer deelgenomen aan om het even welke betoging. Een rustperiode tot 18 november 2012. Toen heb ik deelgenomen aan een betoging die werd genoemd de Vrijdagwoede. Die betoging vertrok van de moskee van al-Hussein tegen de verhoging van de prijs van de olie en petroleum. De prijs van gas werd verhoogd met 55%, benzine met 25%. Dit was de eerste keer dat de betogers hebben spandoeken gedragen waar word geschreven: val van het regime en van koning Abdallah. Ik werd gearresteerd door de politie een ik droeg in mijn hand een spandoek die zei: val van de regering. Ik werd meegenomen en hard geslagen op ongelooflijke manier werd opgetreden tegen ons. Ik werd geslagen, geschopt door tien personen tussen politie en gewone mensen van baltagiya. Een van de schoppen komt in mijn buik waar ik hier in België word geopereerd daarvoor.*

Hoe lang werd je toen vastgehouden? Ik werd niet meegenomen, wij mensen werden enorm hard geslagen, niet alleen ik, iedereen. We kregen alle soorten van slagen, schoppen. Dan lieten ze mij op de grond liggen en ze vertrokken maar we mochten niet verdergaan met de betoging.” (administratief dossier, stuk 6, p. 10). Gelet op deze verklaringen, wordt in de bestreden beslissing correct gesteld dat de laatste keer dat verzoeker werd gearresteerd en meegenomen 14 november 2011 is en niet 18 november 2012, zoals verzoeker stelt in het verzoekschrift.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij vijf keer werd opgepakt omwille van zijn deelname aan manifestaties. Drie keer werd hij ter plaatse weer vrijgelaten en twee keer werd hij meegenomen naar het politiekantoor. De laatste keer dat hij werd meegenomen naar het politiebureau dateert van 14 november 2011 en toen werd hij vrijgelaten nadat zijn vader een document had ondertekend waarin hij had verklaard dat verzoeker niet meer zou deelnemen aan manifestaties (administratief dossier, stuk 6, p. 7 en p. 9-10). In het licht van deze verklaringen oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat het feit dat verzoeker, ondanks deze arrestaties met geweld, nog het risico nam om deel te nemen aan verdere demonstraties afbreuk doet aan de ernst van de door hem voorgehouden vrees, te meer hij daardoor ook zijn vader in de problemen zou kunnen brengen daar deze voor verzoeker getekend had. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat, mocht verzoeker werkelijk een effectieve vrees voor de autoriteiten koesteren er redelijkerwijs kan van worden uitgegaan dat hij het risico niet zou nemen om alsnog te participeren aan betogingen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die hier alsnog een ander licht kunnen op werpen doch beperkt zich tot het minimaliseren van het document dat door zijn vader werd ondertekend, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar de situatie van corruptie in zijn land, waarmee hij echter niet vermog afbreuk te doen aan de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing. De door verzoeker aangehaalde redenen om verder deel te nemen aan betogingen wegen immers niet op tegen de risico's die er mee verbonden waren, niet alleen voor hen maar ook voor zijn vader.

2.7. Voorts betwist verzoeker dat hij na zijn arrestatie op 14 november 2011 een jaar lang geen problemen meer zou hebben gekend met de autoriteiten en hij verwijst in dit verband naar zijn verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn gehoor.

De Raad stelt echter vast dat de door verzoeker aangehaalde citaten uit zijn gehoorverslag hetzij geen betrekking op problemen die hij heeft gekend omwille van zijn politiek activisme, hetzij betrekking hebben op manifestaties en problemen die zich vóór 14 november 2011 hebben voorgedaan (zoals in maart 2011), hetzij betrekking hebben op problemen die zich voorgedaan hebben tijdens manifestaties, zoals het blokkeren van de weg tijdens een betoging door de autoriteiten, waarbij verzoeker echter niet persoonlijk werd geïsoleerd. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing correct gesteld als volgt: *“Voorts dient vastgesteld dat u na uw vrijlating op 14 november 2011 een jaar lang geen problemen meer hebt gekend met de autoriteiten in verband met uw politiek activisme tot u op een dag naar Irak moest gaan met uw vrachtwagen en u in de grensstreek werd tegengehouden.”*

2.8. Waar hem wordt verweten dat hij nog tot mei 2013 als vrachtwagenchauffeur heeft gewerkt, meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kort door de bocht gaat. Ook al kende hij problemen bij het terugkeren uit het buitenland aan de grens, verzoeker kon naar eigen zeggen niet zomaar zijn werk als vrachtwagenchauffeur stopzetten. Er diende immers brood op de plank te komen, onder meer om zijn lening voor zijn vrachtwagen af te betalen. Hij had bijgevolg geen andere keuze dan verder te werken, aldus verzoeker.

Opnieuw slaagt verzoeker er niet in de Raad te overtuigen. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker dat hij sinds de gebeurtenissen van 18 november 2012 in ongeveer tachtig à negentig procent van de gevallen dat hij terugkeerde uit het buitenland lastiggevallen en tegenhouden werd met zijn vrachtwagen aan de grens. Verzoekers paspoort werd iedere keer in beslag genomen en hij moest vervolgens het dan telkens een paar dagen later gaan afhalen bij de Mukhabarat. In die zin merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker ondanks deze gebeurtenissen nog tot mei 2013 als vrachtwagenchauffeur heeft gewerkt, wat afbreuk doet aan de ernst van de door hem voorgehouden feiten en de vrees die hij koestert. Immers, mochten de door hem aangehaalde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat zijn fundamentele mensenrechten werden aangetast waardoor zijn leven ondraaglijk werd, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat hij de nodige stappen zou hebben ondernomen om zich aan deze situaties te onttrekken, minstens om zijn werkzaamheden van internationaal vrachtwagenchauffeur stop te zetten en zich toe te spitsen op binnenlands transport waardoor hij de problemen aan de grens niet meer zou kennen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij is gestopt met zijn werk als vrachtwagenchauffeur, niet omwille van de problemen die hij kende met de Jordaanse autoriteiten maar omdat het niet genoeg opbracht en omdat het bedrag dat hij moest lenen om herstellingen uit te voeren zodanig opliep dat hij het niet meer kon betalen (administratief dossier, stuk 6, p. 12). Deze verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor de Jordaanse autoriteiten.

2.9. Voorts volhardt verzoeker in zijn vrees voor de Mukhabarat. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat dergelijke overheidsdiensten hardhandig te werk gaan en zij geen problemen hebben met folteren en mishandelen. Gezien de problemen die hij in bijna 80 – 90% van de gevallen met zijn reisdocumenten aan de grens mocht ondervinden, was het risico om ten prooi te vallen aan de Mukhabarat veel te groot geworden waardoor hij geen andere keuze had om zijn land van herkomst te verlaten, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat hij bovendien sinds kort te weten is gekomen dat hij door de Jordaanse autoriteiten officieel van smokkel wordt beschuldigd. Verzoeker volhardt eveneens in zijn verklaringen aangaande zijn telefoontje naar de gerechtelijke politie. Er bestaat volgens verzoeker wel degelijk een nummer waarbij er kan geïnformeerd worden of er iemand vervolgd wordt voor gerechtelijke feiten. Het is evenwel geen dienst die aantoonbaar of je al dan niet een reisverbod hebt. Ondertussen heeft verzoeker dit telefoonnummer bekomen en kan gemakkelijk worden nagegaan of zijn verklaringen correct zijn. Voorts meent verzoeker dat het normaal is dat de autoriteiten pas in december 2013 voor het eerst bij zijn ouders zijn langsgekomen om een huiszoeking te doen. Het betreffen immers Arabische landen waar men het niet allemaal zo nauw neemt met regels enz.. Dit is niet te vergelijken met de Europese Unie en zeker niet met België. Volgens verzoeker is de werkwijze van de autoriteiten “los” en voeren zij huiszoekingen uit zoals het hen goed uitkomt. Tenslotte volhardt verzoeker eveneens in zijn verklaringen met betrekking tot zijn legale uitreis. Bovendien wijst verzoeker erop dat in andere dossiers, waar de asielzoeker stelt met een vals paspoort te hebben gereisd, hieraan geen geloof wordt gehecht. Nu stelt de commissaris-generaal dat het bevreemdend is dat hij met een legaal paspoort zijn land zou hebben verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich met een dergelijk verweer voornamelijk beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, hetgeen bezwaarlijk een ernstig verweer kan worden genoemd en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten, noch zijn voorgehouden vrees voor vervolging door de Mukhabarat aannemelijk te maken.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers voorgehouden vrees voor de Mukhabarat – om welke reden dan ook – ongeloofwaardig moet worden geacht, niet in het minst daar verzoeker op legale wijze Jordanië heeft verlaten, gebruik makend van zijn eigen paspoort. Dergelijk gedrag getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging vanwege de Jordaanse autoriteiten. Immers, indien verzoeker daadwerkelijk werd

geviseerd door de Mukhabarat, is het niet aannemelijk dat hij zich zou blootstellen aan het risico om op die manier tegen de lamp te lopen. Zo zijn relaas op enige waarheid zou berusten, is het immers niet onrealistisch dat men hem zouden willen verhinderen het land te verlaten. De vaststelling dat verzoeker na het ontstaan van de door hem beweerde moeilijkheden met de autoriteiten probleemloos legaal onder zijn eigen naam het land kon verlaten en naar Europa kon reizen doet derhalve op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de Jordaanse autoriteiten. Verzoekers verweer dat hij zich vooraf heeft geïnformeerd of zijn naam niet geseind stond, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Daargelaten de vraag of het door verzoeker in voorliggend verzoekschrift opgegeven telefoonnummer inderdaad van een dienst van de gerechtelijke politie is waar men kan informeren of hij vervolgd wordt voor gerechtelijke feiten, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker het risico zou hebben genomen om zich tot eender welke officiële instantie te wenden om na te vragen of zijn naam al dan niet geseind stond, als het ware bij wijze van aankondiging van zijn vertrek uit Jordanië.

Voorts beperkt verzoeker zich tot loutere, ongefundeerde beweringen met betrekking tot de handelswijze inzake huiszoekingen in Arabische landen, beweringen die overigens bezwaarlijk ernstig kunnen worden genomen en die dan ook niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing waar terecht wordt gesteld dat het feit dat de autoriteiten pas begin december 2013 voor het eerst bij verzoekers ouders zijn langsgekomen om een huiszoeking te doen nadat hij zich op 10 augustus 2013 niet had aangeboden erop wijst dat hij niet in de specifiek negatieve aandacht van de Jordaanse autoriteiten stond aangezien er logischerwijze van kan worden uitgegaan dat ze geen vier maanden zouden wachten vooraleer bij zijn ouders langs te gaan om zich naar hem te informeren mochten de autoriteiten hem daadwerkelijk viseren.

2.10. In voorliggend verzoekschrift wordt niet het minste verweer gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook de ter zitting neergelegde outprint van verzoekers facebookpagina met aanvullende nota waarop hij naar eigen zeggen wordt bedreigd, is niet van die aard dat het de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen. Het document is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en het stuk derhalve niet in overweging wordt genomen. Bovendien kan aan een outprint van een facebookpagina bezwaarlijk objectieve bewijswaarde worden toegekend ter ondersteuning van problemen met de Mukhabarat.

2.11. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12. Tot slot laat verzoeker gelden dat hij in Jordanië regelmatig het doelwit was van discriminatoire maatregelen en er hem vaak rechten werden ontzegd. Een terugkeer is volgens verzoeker onmogelijk aangezien hij dan opnieuw in de vicieuze cirkel van aanhoudende discriminaties zal terecht komen. Deze discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken leidt tot marginalisatie en sociale uitsluiting, hetgeen de Palestijnen in Jordanië in een uitermate kwetsbare positie stelt, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de objectieve informatie geciteerd in het verzoekschrift.

De Raad ontkent niet dat de situatie van de Palestijnse gemeenschap in Jordanië kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd (informatie toegevoegd aan het verzoekschrift). Anderzijds blijkt uit deze informatie niet dat er in Jordanië sprake is van een systematische groepsvervolging van de Palestijnse gemeenschap, al dan niet Jordaanse staatsburgers. De hoedanigheid van Palestijn is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenrecht te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen. Hij maakte weliswaar melding van het feit dat Jordaniërs van Palestijnse origine profiteurs worden genoemd, dat hij voor eenzelfde misdrijf hoger werd beboet dan een 'oorspronkelijke Jordaniër' en dat hij overal werd gevraagd van waar hij afkomstig is en hij bijgevolg anders werd behandeld waardoor hij de lening voor zijn vrachtwagen niet meer kon afbetalen en zichzelf niet kon onderhouden (administratief dossier, stuk 6, p. 9 en p. 13). Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissing, zijn deze door verzoeker aangehaalde feiten echter onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een diploma heeft behaald, een opleiding heeft gevolgd, als zelfstandige aan de slag kon en hij kon rekenen op steun van UNRWA (administratief dossier, stuk 6, p. 4).

De Raad wijst er nog op dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties waarin melding wordt gemaakt van discriminatie ten aanzien van Jordaanse onderdanen van Palestijnse origine niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Ook de verwijzing naar informatie waarin de praktijk van de Jordaanse overheid aan de kaak wordt gesteld waarbij de Jordaanse nationaliteit werd ontnomen aan een groot deel Palestijnen is te dezen niet dienstig. Verzoeker maakte doorheen de administratieve procedure immers geen enkele vrees in onderhavig verband kenbaar ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Voorts blijft hij steken in het louter verwijzen naar algemene informatie, zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie en zonder ook maar enigszins concreet aan te tonen dat hij in geval van terugkeer naar Jordanië in een gelijkaardige situatie zouden terecht komen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij over een precair verblijfsstatuut in Jordanië zou beschikken.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het standpunt van UNHCR inzake de toepassing van artikel 1D, § 2 van de Conventie van Genève en hij in dit verband documenten als bijlage aan het verzoekschrift voegt, benadrukt de Raad dat ook deze verwijzing *in casu* niet dienstig is. De vaststelling dat verzoeker bij de UNRWA in Jordanië geregistreerd is, betekent niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *ipso facto* artikel 1D van de vluchtelingenconventie moet toepassen. Immers, wanneer een asielzoeker, zoals *in casu*, de nationaliteit verworven heeft van een derde land, *in casu* Jordanië, hetgeen verzoeker andermaal uitdrukkelijk bevestigt ter zitting, geniet hij de bescherming van dat land en valt hij niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag dan ook correct beoordeeld overeenkomstig artikel 1, A (2) van de vluchtelingenconventie en komt terecht tot het besluit dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt ten aanzien van Jordanië, het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.14. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In de mate verzoeker nog aanvoert dat hij omwille van zijn Palestijnse origine dagdagelijks discriminatie ondergaat, dat schendingen van mensenrechten geen uitzonderingen vormen, dat de Jordaanse overheid niets doet om dergelijke schendingen te verhinderen doch er zelfs toe bijdraagt en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook zal leiden tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent werd uiteengezet onder punt 2.12..

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.15. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS